

Arrest

nr. 129 956 van 23 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2014 in plaats van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2014 in plaats van 13 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. VERSTRAETE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 september 2013 het Rijk binnen en diende op 18 september 2013 een asielaanvraag in. Op 14 maart 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u minstens de facto de Chinese nationaliteit bezit, een boeddhist van Tibetaanse origine bent, en op 1 januari 1980 in Dara (Sershi township-Ganzi prefectuur-Sigyan provincie-China) geboren bent. Tot uw 17de woonde u in het ouderlijk huis in uw geboortedorp. Rond uw 18de besliste u monnik te worden. U besloot in India in het klooster te treden omdat u niet wou deelnemen aan de verplichte Chinese patriottische heropvoedingscampagne voor Tibetaanse monniken. Omstreeks november 1997 trok u met een gedeeld voertuig naar Lhasa. U bleef er zeven dagen en reisde vervolgens richting Nepal. U werd, verscholen in een antieke houten kist, bij Dram de grens overgesmokkeld door een zakenman. Twee dagen later meldde u zich bij het 'reception centre', Nelen Khang, in Nepal. U liet er zich registreren en verbleef nog drie dagen in het Bonpo-klooster. Daarna reisde u samen met andere geregistreerde Tibetanen op legale wijze naar het reception centre in Delhi (India). Na aankomst reisden jullie onmiddellijk verder naar het reception centre van Dharamsala. U bleef vijf dagen in Dharamsala en verhuisde vervolgens naar het Sera Monastery in Bylakuppe, staat Karnataka (Zuid-India), waar u zich jarenlang bekwaamde in de boeddhistische leer.

Doorheen de jaren nam u deel aan verschillende grote en kleine politieke activiteiten voor de Tibetaanse zaak. In 2008 nam u deel aan een vredesmars waarbij jullie vanuit Delhi te voet naar de Indisch-Chinese grens in Noord-India trokken. Het was de bedoeling om als teken van verzet deze grens over te steken. De Chinese autoriteiten zetten de Indische autoriteiten echter onder druk om jullie protestmars stop te zetten. In Darjeeling werden jullie effectief aangehouden door de Indische autoriteiten. Jullie werden naar Panzang overgebracht en vervolgens vrijgelaten. Na jullie vrijlating besloten jullie om alsnog via Kullu Manali (Himalchal Pradesh) in het geheim de grens over te steken. Jullie slaagden echter niet in jullie opzet. In Kullu werden jullie een tweede keer gearresteerd door de Indische autoriteiten. Tijdens uw arrestatie werd u tweemaal geslagen. Na negen dagen werden jullie vrijgelaten na bemiddeling door Tibetaanse organisaties en vooraanstaande Tibetanen. Er volgde geen veroordeling, maar u kreeg een verbod om het grondgebied van Kullu in de komende vier jaar te betreden.

In 2010 had u een nieuwe bril nodig. Uw Indische opticien weigerde echter om u de bril te geven waarvoor u reeds een voorschot had betaald. Toen u met de opticien in discussie ging sloeg hij u op de neus. U besloot om de politie erbij te halen en u ging samen met de opticien naar het politiekantoor. U toonde de politie het betalingsbewijs van uw voorschot, waarna de opticien en de politie in het lokaal dialect met elkaar begonnen te praten. U kon hun conversatie niet volgen, maar plots vroeg één van de agenten of u misschien gek was waarna u door de politie werd geslagen. In hetzelfde jaar besloot u om niet langer met de riksja naar de winkel te gaan. De riksja-rijders hadden hun prijzen namelijk verhoogd en het transport per riksja werd te duur. Toen op een dag met de bus om groenten ging werd u door de riksja-rijders aangesproken. Ze vroegen waarom u de bus nam en ze sloegen u.

In 2011-2012 woonde u een jaar in een klooster in Ladakh, nadien keerde u terug naar het Sera Monastery.

In maart 2013 stond u in de rij bij de slager. De vrouw voor u vroeg twee kilo vlees maar de slager gaf haar nauwelijks iets meer dan een kilo. U kwam tussen in de discussie en u probeerde de vrouw te helpen. De slager werd kwaad, kwam naar u toe en sloeg u.

Omstreeks augustus-september 2013 begon u een relatie met Tsering Tsomo, een Tibetaanse die u sinds 2012 kende. U beschouwde dit 'obstakel' als onverenigbaar met uw positie als monnik en u besloot uit te treden. Na uw uittreding bleef u nog tot uw vertrek in het klooster wonen. Ondertussen ging u op zoek naar een smokkelaar om u naar het buitenland te brengen.

Op 16 september 2013 verliet u India in het gezelschap van een smokkelaar. U reisde van het klooster naar Bangalore. Vanuit Bangalore nam u het vliegtuig richting Delhi. De volgende dag, op 17 september 2013, nam u vanuit Delhi het vliegtuig richting Frankrijk. Na een tussenstop in een u onbekende plaats kwam u nog dezelfde dag in Frankrijk aan. Vanuit Frankrijk nam u de bus richting Brussel. De volgende dag, 18 september 2013, vroeg u asiel aan.

Het is uw bedoeling (via de vluchtelingenstatus) de Belgische nationaliteit te bekomen en zo de nodige reisdocumenten te verkrijgen om uw familie in Tibet te bezoeken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: Green Book, kopie attest Nelen Khang Nepal, attest Nelen Khang Dharamsala dd. 15/10/2013, foto van u in Lhasa, foto van u in het Sera Monastery, deelnemersbadge vredesmars.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China omstreeks 1997 heeft u van november 1997 tot 16 september 2013 in India verbleven. Na aankomst in het reception centre van Delhi reisde u nog dezelfde dag naar het reception centre van Dharamsala (zie CGVS, p. 7). U liet zich op 24 november 1997 in het reception centre van Dharamsala registreren (zie Documenten, attest Nelen Khang Dharamsala) en bleef er nog vijf dagen. Nadien verhuisde u naar het Sera Monastery, in Bylakuppe, staat Karnataka (Zuid-India). U bekwaamde er zich in de boeddhistische leer (zie CGVS, p. 8). Tussen juli – september 2008 nam u deel aan een vredesmars en verbleef u op verschillende plaatsen langs het traject Delhi – Kullu Manali (zie CGVS, p. 10, 16). Nadien keerde u terug naar het Sera Monastery. In 2011-2012 woonde u een jaar in een klooster in Ladakh. Vervolgens keerde u opnieuw terug naar het Sera Monastery. Rond augustus-september 2013 bent u uit het klooster getreden, maar u bleef nog tot uw vertrek in het klooster wonen.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie CGVS, p. 9).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat in 2008 tot tweemaal toe door de Indische autoriteiten werd gearresteerd omwille van uw deelname aan een vredesmars (zie CGVS, p. 10-11). Verder raakte u in 2010 betrokken in een handgemeen waarbij u door een opticien en Indische agenten werd geslagen (zie CGVS, p. 14-15), werd u in hetzelfde jaar door riksja-rijders geslagen omdat u de bus had genomen (zie CGVS, p. 15), en werd u in maart 2013 door een slager geslagen toen u tussenkwam in een dispuut met één van zijn klanten (zie CGVS, p. 15). Daarnaast verwijst u naar het smeergeld dat u moest betalen bij het verlengen van uw RC. U bent ook van mening dat u na uw uittreding uit het klooster niet langer in India kan blijven omdat u het land niet kent, u uw verblijfsstatus moest laten aanpassen van "monnik" naar "burger", u een nieuw vast adres moest zoeken, en u geen zaken kan doen in India omwille van uw beperkte bewegingsvrijheid.

U maakt echter niet aannemelijk dat u werkelijk moet vrezen voor vervolging of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Betreffende uw twee arrestaties in 2008 merkt het Commissariaat-generaal op dat deze plaatsvonden in het kader van de vredesmars waaraan u deelnam. Volgens u hadden de Chinese autoriteiten als gevolg van jullie vredesmars de grensovergang richting de heilige berg Kailash afgesloten om zo de Indische autoriteiten onder druk te zetten jullie mars tegen te houden, hetgeen uiteindelijk effectief gebeurde (zie CGVS, p. 10). Bij de eerste aanhouding in Darjeeling werd u na uw transfer naar Panzang onmiddellijk én zonder verder gevolg vrijgelaten (zie CGVS, p. 10). Deze tijdelijke aanhouding kan bijgevolg bezwaarlijk als een daad van vervolging worden beschouwd. De aanhouding in Kullu Manali kwam er nadat u samen met een tiental andere personen in het geheim en dus illegaal de Indisch-Chinese grens probeerde over te steken (zie CGVS, p. 10). Hierdoor gingen jullie in tegen de wil van de Indische autoriteiten. Ook dan werden jullie na een aanhouding van negen dagen vrijgelaten zonder dat er verder gevolg werd gegeven aan uw arrestatie. Uw vrijlating werd bovendien bewerkstelligd door onderhandelingen tussen de Indische autoriteiten en Tibetaanse organisaties en prominente figuren. De Indische autoriteiten hadden als enige voorwaarde dat u in de komende vier jaar het grondgebied van Kullu Manali niet zou betreden (zie CGVS, p. 10-11). U werd echter niet veroordeeld (zie CGVS, p. 11). Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat uw tweede arrestatie als een

daad van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie kan worden beschouwd. Dat u tijdens uw arrestatie tweemaal werd geslagen verandert daar, hoe betreurenswaardig de feiten ook mogen zijn, hier niets aan. U beweert dat u na uw arrestatie problemen ervoer om uw RC te verlengen. Naar eigen zeggen moest u na uw arrestatie namelijk smeergeld betalen om een verlenging te bekomen (zie CGVS, p. 9-10). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de 'bribes' die u na 2008 moest betalen allerminst het gevolg waren van uw arrestatie, maar wél van een personeelwissel binnen het lokale politiekantoor (zie CGVS, p. 11). Hierdoor moest niet enkel u, maar talrijke andere Tibetanen meer geld moesten betalen (zie CGVS, p. 12). Het is dus allerminst zo dat u na uw arrestatie persoonlijk geïsoleerd werd. U beweert daarnaast dat u na uw arrestatie documenten van de Tibetaanse overheid nodig had om een verlenging van uw RC te bekomen. Vreemd genoeg kan u niet zeggen wat er in deze documenten stond, meer zelfs: u zou ze zelfs nooit gelezen hebben wat de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas ondermijnt (zie CGVS, p. 11-12). Wat er ook van zij, na uw arrestatie en tot uw vertrek uit India had u steeds een geldige RC ter uwer beschikking. Het is met andere woorden niet geloofwaardig dat uw arrestatie repercussies had op de verlenging van uw RC. Het Commissariaat-generaal merkt ten slotte op dat u tussen 2008 en uw vertrek uit India geen bijkomende indicaties had dat u omwille van uw deelname aan de vredesmars door de Indische autoriteiten werd geïsoleerd met het oog op vervolging. Evenmin legt u enig begin van bewijs voor ter staving van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. De deelnemersbadge van de vredesmars bevestigt enkel uw deelname en spreken zich verder niet uit over de door u ingeroepen feiten.

De drie door u ingeroepen incidenten (twee in 2010 en één in maart 2013) zijn bovendien onvoldoende zwaarwichtig om van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te spreken of aan te tonen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Het betreft namelijk drie geïsoleerde gevallen waarbij u om uiteenlopende redenen in interpersoonlijke conflicten terecht kwam (zie CGVS, p. 14-15). Bovendien bleven de incidenten zonder verder gevolg en heeft u geen enkele concrete indicatie dat u nadien nog door de betrokken personen werd geïsoleerd met het oog op vervolging of het u toebrengen van ernstige schade. Evenmin maakt u aannemelijk dat het om een discriminatie omwille van uw nationaliteit en/of uw etnische afkomst gaat. Het betreft namelijk interpersoonlijke conflicten, alle drie ingegeven uit economische motieven, zonder enige indicatie dat u er het slachtoffer van werd omwille van uw Tibetaanse afkomst. Wat er ook van zij, het gaat om nauwelijks drie geïsoleerde gevallen van agressie zonder onderlinge samenhang, waardoor men bezwaarlijk kan stellen dat het over een discriminatie gaat die culmineert in een vervolging volgens de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Evenmin maakt u aannemelijk dat u niet kan rekenen op bescherming van de Indische autoriteiten. U beweert weliswaar dat u door de politie werd geslagen toen u het incident met de opticiens wou aanklaarten (zie CGVS, p. 15), maar u heeft het raden naar de reden die achter hun agressie stak. U verstond namelijk niet wat de opticiens hen had verteld en u weet bijgevolg niet wat de reactie van de politie heeft uitgelokt. Verder beweert u dat u dergelijke incidenten niet bij de Indische autoriteiten kan aanklaarten omdat het 'een ramp voor u zal veroorzaken' (zie CGVS, p. 15). U maakt echter geenszins aannemelijk dat dit werkelijk zo is. Deze verklaringen zijn namelijk strijdig met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd. U maakt evenmin aannemelijk dat deze informatie niet op u van toepassing zou zijn. U stelt namelijk weinig meer dan dat men geld moet betalen bij het indienen van een klacht en dat Tibetanen in dergelijke gevallen (meestal) worden bijgestaan door Tibetaanse organisaties (zie CGVS, p. 16). Behalve tijdens het incident met de opticiens deed u echter geen beroep op de Indische autoriteiten of de Tibetaanse instanties (bv. uw klooster) die u bijstand konden verlenen. Het is bijgevolg geenszins duidelijk waaruit u afleidt dat bescherming vragen u in de problemen zou brengen.

Dat u 'bribes' moest betalen om een verlenging van uw RC te krijgen is evenmin voldoende zwaarwichtig om als een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te worden beschouwd. Hetzelfde geldt voor de administratieve geplogenheden die aan uw verblijfsrecht in India werden gekoppeld. Dat u zich steeds moest aanmelden wanneer u tussen de verschillende Indische staten wou reizen, dat u na uw uittreding een nieuw vast adres moest zoeken, en dat u uw burgerlijke status moest laten aanpassen kan bezwaarlijk een vrees voor vervolging ondersteunen of aantonen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Dat u na 15 à 16 jaar in India te hebben verbleven de maatschappij niet goed kent (zie CGVS, p. 16), is evenmin een reden om u in België, een samenleving die u evengoed compleet vreemd is, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van mening dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vertrek uit India is ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin

van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt bovendien dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor bepaalde praktische problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer naar India voor Tibetanen die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent of was van een dergelijke IC (zie CGVS, p. 9, 12). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u de nodige stappen had ondernomen om op legale wijze India te kunnen verlaten en een terugkeer mogelijk te maken. Via uw smokkelaar liet u namelijk de nodige stempels voor een terugkeer in het IC aanbrengen (zie CGVS, p. 12, 13, 14).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (zie CGVS, p. 14). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u weinig meer dan dat u er nog niet aan had gedacht (zie CGVS, p. 14) en dat u geen duplicaat zal krijgen omdat de smokkelaar uw origineel IC heeft afgenomen (zie CGVS, p. 14). Het eerste bezwaar wijst uiteraard louter op nalatigheid van uwentwege en is geen overtuigende reden om geen adequate stappen te ondernemen. Het tweede bezwaar is louter een hypothese van uwentwege die niet wordt ondersteund door concrete feiten noch door de beschikbare informatie.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ook andere van uw verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid. Het is namelijk bijzonder opmerkelijk dat u een zeer onvolledig zicht biedt op uw reisweg naar België. U kan namelijk niet zeggen

met welk visum u van India naar Frankrijk bent gereisd. Volgens u heeft u het visum niet gezien, weet u niet of het een echt of een vals visum betrof, en gaf de smokkelaar u geen informatie over de modaliteiten van het visum (zie CGVS, p. 18). Dit is echter niet geloofwaardig. Evenmin is het geloofwaardig dat u niet weet in welke luchthaven of welk land u een tussenlanding maakte (zie CGVS, p. 17, 18), of in welke luchthaven in Frankrijk u aankwam (zie CGVS, p. 18). Gezien op de luchthaven van India, bij de tussenlanding en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten, verdere reisweg en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. Verder is het vreemd dat u zowel bij de voorbereiding voor uw vertrek uit India, als tijdens uw reis naar België werd bijgestaan door een smokkelaar, maar er niet eens in slaagt om diens naam, of zijn alias te geven (zie CGVS, p. 18). Meer zelfs, u verklaart dat u in al die tijd niet eens zijn naam heeft gevraagd omdat u er van uit ging dat hij het toch niet zou zeggen (zie CGVS, p. 18). Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen allesbehalve overtuigend of geloofwaardig overkomen. Bovendien kan men zich de vraag stellen waarom u meer dan 1 miljoen roepies (omgerekend 11.775 euro) moest betalen om met uw eigen origineel reisdocument naar Europa te reizen. Dat het voor u onmogelijk was om (op legale) wijze aan de nodige attesten te bekomen is in het licht van uw weinig geloofwaardige verklaringen betreffende uw reisweg, zeer twijfelachtig te noemen. Daarnaast is het in het geheel ongeloofwaardig dat de grenscontrole op de luchthavens kon passeren zonder u zich persoonlijk met uw IC aan de grenscontrole te melden. Naar eigen zeggen praatte de smokkelaar met de leden van de grensbewaking, toonde hij uw IC, waarna u zich meldde en zonder meer mocht passeren. In het licht van de op de luchthavens geldende veiligheidsmaatregelen is dit echter niet geloofwaardig. Los daarvan merkt het Commissariaat-generaal op dat het bijzonder opmerkelijk is dat u het klooster verliet omwille van uw prille relatie (nauwelijks 1 maand) met Tsering Tsomo, maar na uw uittrekking onmiddellijk de relatie met haar verbrak. Het klemmt dat u enerzijds de zwaarwegende beslissing nam om het klooster, waar u jarenlang had gewoond en die als uw sociaal netwerk fungeerde, te verlaten omwille van een relatie, om nadien onmiddellijk uw relatie met de dame in kwestie stop te zetten. Dergelijke gang van zaken komt zeer ondoordacht, weinig overtuigend of doorleefd over.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw Green Book, de verschillende attesten van de Nelen Khang en de foto's bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit, afkomst en levensloop. Deze zaken staan hier echter niet ter discussie. Verder spreken de documenten zich niet uit over uw vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4, van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

1.3. Stukken

1.3.1. Verwerende partij voegt bij de nota de COI Focus China India. De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 11 maart 2014 (update); de COI Focus China India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India, d.d. 25 maart 2014 en de COI Focus China. De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China, d.d. 25 maart 2014.

1.3.2. Bij een schrijven van 1 juli 2014 voegt de verwerende partij de volgende documenten toe: COI Focus “China – Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland” van 18 juni 2014, COI

Focus "China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" van 18 juni 2014 en COI Focus: "China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen" (d.d. 18 juni 2014).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.3. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.4. Verzoeker verklaart op 1 januari 1980 geboren te zijn in Dara, Ganzi te Sigyan, Volksrepubliek China. Verzoekers familie verblijft nog in Tibet en hij onderhoudt nog contact met hen (gehoor p. 4). Tijdens het gehoor blijkt dat verzoeker summiere, doch aannemelijke verklaringen aflegt over zijn regio van herkomst (gehoor p. 5). Verzoeker verklaart aangaande de hukou "*ik heb niets, voordien was mijn naam in het household register. Maar nu is dat herroepen. Nadat ik het land verliet, toen introduceerden de Chinezen een activiteit, ze verzamelden de huishoudgegevens en hebben er veel geschraapt*" (gehoor p. 6), wat aannemelijk is. Verzoeker verklaart tevens nooit een shenfenzheng te hebben gehad, wat eveneens aannemelijk is gezien hij Tibet op 17-jarige leeftijd verliet in 1997. Ook al meent de Raad dat de beweerde afkomst uit China niet geheel kan komen vast te staan, dan krijgt verzoeker op dit punt het voordeel van de twijfel nu hij wel enkele toelichtingen kon geven over China. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoeker de Chinese herkomst en nationaliteit bezit.

2.5. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt evenwel informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken, de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch geenszins wordt aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten. Indien verzoeker moet worden gevolgd dat hij in China geboren is, kan worden vastgesteld dat hij vertrokken is uit China omdat hij monnik wou worden in India. Hieruit kan op zich geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid, temeer verzoeker de Chinese ambassade contacteerde omdat hij wou terug gaan naar Tibet (gehoor p. 6) en verzoeker ook nu verklaart "*mijn plan is om erkend te worden als vluchteling, dan Belgische nationaliteit te krijgen en terug te gaan [naar Tibet] om mijn moeder te bezoeken*" (verklaring 3.5). Echter voert verzoeker tevens aan in 2008 deel te hebben genomen aan een protestmars en in het geheim verder te zijn gegaan, waarbij hij tevens twee maal in India gearresteerd werd. Een van de andere deelnemers zou beweerdelijk nadien gearresteerd zijn toen hij terugkeerde naar Tibet (gehoor p. 6, p.

10, verklaring 3.5). Hoewel zeker niet vaststaand, kan niet uitgesloten worden dat verzoeker in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten zal komen te staan indien hij zou terugkeren naar Tibet.

2.6. Hoe dan ook verzoeker betwist geenszins dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 1997, dus 16 jaar, verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezende, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien. Immers verzoeker kon in India, minstens vanaf 1997, ongemoeid en veilig verblijven. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De "COI Focus" "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*" stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en werd dit beleid niet in de wet verankerd, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*").

2.8. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.9. Verzoekers verklaringen vermogen niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker in 1998 een RC verkreeg en onafgebroken een verlenging van zijn verblijf (tot in 2013) werd toegekend (gehoor p. 9). Bovendien kon verzoeker in 2004 probleemloos een IC op basis van deze RC verkrijgen (gehoor p. 12). Dat verzoeker vanaf 2008 afkoopsommen van 200-300 IR in de plaats van 50 IR diende te betalen aan de politie (en niet "telkens meer en meer" zoals het verzoekschrift beweert), doet hieraan geen afbreuk, noch kan hieruit een ernstige noch een asielrechtelijke vervolging worden afgeleid, temeer verzoeker 1 miljoen IR heeft betaald voor zijn reis naar Europa en tevens kan blijken dat het hogere bedrag door een nieuwe persoon werd gevraagd. Daargelaten dat verzoeker de inhoud van het document niet kende dat hij aan het politiekantoor heeft gegeven, kan evenmin blijken dat vooral verzoeker en anderen die aan de vredesmars deelnamen gevisieerd werden gezien verzoekers verklaringen dat er algemeen velen moesten betalen (gehoor p. 11-12). Verzoeker maakt verder geenszins aannemelijk dat een voormalige monnik niet in de Indiase gemeenschap zou kunnen aarden, noch kan dit aanleiding geven tot internationale bescherming.

2.10. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Dat verzoeker de Belgische nationaliteit wenst om te kunnen terugkeren naar Tibet, valt evenmin onder de Vluchtelingencriteria, noch dat hij een betere toekomst wenst. Waar verzoeker nog wijst op het betalen van afkoopsommen wordt *in casu* niet aangetoond waarom dit tot een nood aan bescherming moet leiden. Dat verzoeker gearresteerd werd naar aanleiding van een protestmars kan op zich niet verbazen gezien het de taak is van de politie om op te treden ingeval van inbreuken op de openbare orde, temeer zijn tweede arrestatie het gevolg is van

het feit dat ze die tocht in het geheim en dus illegaal verder zetten. Dat verzoeker de tweede keer negen dagen werd vastgehouden en twee keer werd geslagen, is uiterst bedenkelijk doch hieruit kan niet blijken dat verzoeker een ernstige persoonlijke vervolging vreest in India, temeer verzoeker nadien werd vrijgelaten en geen gerechtelijke vervolging ondervond (gehoor p. 10-11). Dat verzoeker gedurende de vier daaropvolgende jaren niet meer naar Kullo mocht gaan en andere bewegingsbeperkende maatregelen opgelegd kreeg, getuigt evenmin, voor zover überhaupt al waarachtig gezien verzoeker zich in deze beperkt tot loutere beweringen, van een illegitieme of disproportionele bestraffing. Dat verzoeker drie keer geslagen werd door Indiërs zijn telkens geïsoleerde en gemeenrechtelijke incidenten. Voor zover verzoeker tevens beweert door de politie te zijn geslagen, verklaart hij niet waarom dit gebeurde nu hij de gebruikte taal niet begreep (gehoor p. 14-15), noch kan blijken dat verzoeker dit incident heeft aangeklaagd bij andere, desgevallend hogere politiediensten. Verzoeker diende evenmin klacht in naar aanleiding van het riksja-incident of het incident bij de slager (gehoor p. 16). Verzoeker maakt nergens aannemelijk dat deze incidenten verbonden zouden zijn of anderszins in aanmerking zouden kunnen komen voor internationale bescherming.

2.11. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", dat "Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat "Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaden". Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro." Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: "Tijdens de *Cedocamissie* verklaarde de *Kalon van Security* dat wie naar *Dharamsala* terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een *recommandation letter* van de *CTA* moet neerleggen om zijn *RC* terug te krijgen van de *SP (Police)*. Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de *Bureau of Immigration* en geldt dus voor héél India."

2.12. Verzoeker beschikte over een *Registration Card (RC)* en een *Identity Card (Yellow Book)*. Verzoeker verklaart met zijn eigen IC gereisd te hebben en heeft 1 miljoen Indische roepies betaald voor zijn reis (Verklaring DVZ 32). Dat verzoeker zijn IC diende af te geven aan de smokkelaar kan niet overtuigen gezien dit zijn eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoeker 1 miljoen roepies zou betalen, indien hij middels zijn IC die hij reeds in 2004 had aangevraagd op legale en veel goedkopere wijze kon reizen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg compleet ongeloofwaardig zijn nu hij blijft volhouden dat hij zijn eigen IC nooit in handen heeft gehad en dat "hij de smokkelaar gaat het eerst en dan toont hij zijn document en dan toont hij mijn document en dan weet ik niet wat hij zegt." gezien de veelvuldige en individuele controles op grote internationale luchthavens zoals in India (Delhi) en Frankrijk. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker zijn IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven. Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het geven van *post-factum* loutere beweringen en toelichtingen, maar laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.13. Verzoeker heeft geen kopie genomen van zijn IC, noch een duplicaat aangevraagd, wat hem ten zeerste kan worden aangerekend. Waar verzoeker stelt dat hij dit wel heeft gedaan, "doch hij kreeg dit niet", gaat hij er volledig aan voorbij dat hij zijn IC reeds sinds 2004 in zijn bezit had en ook toen nooit een kopie heeft genomen, zeker alvorens deze aan de smokkelaar te geven. Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn eigen IC dan wel met een duplicaat van zijn eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren temeer nu uit de COI blijkt dat "*Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen*" en bovendien dat "*Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC*". Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*"). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. In zoverre al van toepassing aangezien verzoeker niet aantoont zijn IC te hebben gegeven aan een smokkelaar, toont verzoeker niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.14. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.16. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.17. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK